

Küçük Loriket

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Loriket

Aysel Banu YAVUZAL

Çiçeklerle dolu aydınlık, güneşli bir bahçede Lori adında küçük bir loriket yaşırdı. Lori küçücüktü, bir el kadar; zümrüt yeşili tüyleri, kırmızı bir göğsü ve turuncu-sarı bir yüzü vardı. Yumuşak yeşil ve sarı renklere, yapraklardan örülmüş minicik bir şapka takardı. Her sabah çiçekten çiçeğe süzülür, tatlı nektar yudumlar ve neşeli bir şarkı söylerdi. Bahçe, onun dünyadaki en sevdiği yeri.

Lori bahçeyi gündüzleri çok severdi. Güneş taç yaprakları pırıl pırıl parlatır, arılar usulca vızıldardı. Kelebeklerle sohbet eder, yaprakların arasında güneş ışınlarının peşinden koşardı. 'Bu bahçe kusursuz!' diye cıvıldardı. 'Oynamak için daha iyi bir yer yok!' Parlak kırmızı göğsünü kabartır ve gururla etrafına bakardı. Her şey tam da olması gerektiği gibiydi.

Ama bir akşam, güneş batarken Lori büyük incir ağacının yanında bir hışırtı duydu. Yumuşak gri-kahverengi tüyleri, açık renk bir karnı ve kabarık, kıvrık bir kuyruğu olan Pogo adında bir opossum çıkageldi. Omzunda dal ve yapraklardan yapılmış küçük bir çanta taşıyordu. 'Merhaba,' dedi Pogo utangaçça. 'Geceleri buraya oynamaya geliyorum. Bahçe çok sessiz ve huzurlu.' Lori minik kara gözlerini kırıştırdı. 'Ama burası benim bahçem!' dedi.

Lori alçak bir dala kondu. 'Ben burada her gün oynuyorum,' dedi. 'Çiçekler benim, onların tadını çıkarırım.' Pogo arka ayakları üzerine oturdu. 'Ben de burada her gece oynuyorum,' diye yumuşakça yanıtladı. 'Yapraklar ve meyveler benim.' Birbirlerine baktılar. İkisi de paylaşmak istemiyordu. 'Bahçe ikimizin olamaz,' dedi Lori. 'Benim!' 'Hayır, benim!' dedi Pogo.

İki hayvan karşılıklı tartışıp durdu. Lori zümrüt kanatlarını çırpı. 'Onu ilk ben buldum!' diye bağırdı. Pogo pembe burnunu oynattı. 'Ama benim de ona ihtiyacım var,' dedi usulca. Uzun uzun tartışılar, sesleri giderek yükseldi. Bir zamanlar çok huzurlu olan bahçe şimdi kızgın ve gürültülü hissettiriyordu. İkisi de çiçeklerin boynunu büktüğünü ya da yaprakların titrediğini fark etmedi.

Sonunda Lori en sevdiği tüneğe uçu ve homurdanarak oturdu. Pogo kabarık kuyruğunu kendine doladı ve iç çekti. İkisi de tartışmaktan yorulmuştu. 'Belki de birbirimizden uzak durmalıyız,' dedi Lori. 'Ben gündüz oynarım, sen gece oynarsın, ama arkadaş olamayız.' Pogo üzgün bir şekilde başını salladı. 'Sanırım öyle,' diye mırıldandı. Ama içten içe ikisi de mutsuzdu.

O gece Lori uyuyamadı. Pogo'nun sevecen yüzünü ve dal ve yaprak çantasını düşünüp durdu. 'Hoş biri gibiydi,' diye düşündü Lori. 'Belki bahçenin tadını ikimizin de çıkarabileceği bir yol vardır.' Kardeşleriyle paylaşmanın ne kadar eğlenceli olduğunu hatırladı. Paylaşmak her şeyi daha güzel yapıyordu. Aklında minicik bir fikir büyümeye başladı, topraktaki bir tohum gibi.

Ertesi sabah Lori Pogo'yu bulmaya uçtu. Onu yaşlı meşe ağacının kovuğunda kıvrılmış yatarken buldu. 'Pogo, uyan!' diye cıvıladı Lori. 'Bir fikrim var!' Pogo iri, parlak gözlerini açtı ve esnedi. 'Nedir?' diye sordu uykulu uykulu. 'Bahçeyi ortak bir bahçe yapalım,' dedi Lori. 'Gündüz ve gece gelen konukların gelip oynayabileceği bir yer.'

Pogo ilgiyle doğruldu. 'Bu nasıl olacak?' diye sordu. Lori planını anlattı. 'Gündüz açan çiçekler ve gece açan çiçekler dikebiliriz. Küçük tabelalar koyup herkesin izleyebileceği patikalar yapabiliriz. Ve bahçenin armağanlarını paylaşabiliriz —sen geceleri meyve ve yaprak paylaşırsın, ben gündüzleri çiçek ve tohum paylaşırım.' Pogo'nun uykulu yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı.

Pogo bunu düşündü. 'Bu fikri sevdim,' dedi. 'Çantamda biraz meyve tohumu var. Onları birlikte dikebiliriz.' Lori kanatlarını çırttı. 'Ben de en iyi çiçek tohumlarının nerede olduğunu biliyorum!' El sıkıştılar—yani kanat ve pati sıkıştılar—ve işe koyuldular. Önce küçük bir toprak parçasını temizlediler. Sonra tohumları yan yana diktiler.

Bütün gün çok çalıştılar. Lori en sevdiği çiçeklerden tohum toplamaya uçtu, Pogo patileriyle küçük çukurlar kazdı. Gündüz için ayçiçekleri, gece için ayçiçeğine benzeyen gece çiçekleri diktiler. Bir yaprak ve bir dalla 'Herkes Hoş Gelsin' yazan minik bir tabela yaptılar. Çalışırken güldüler ve sohbet ettiler, bahçe yeniden dostça hissettirmeye başladı.

Güneş batmaya başlarken ilk gece çiçeği beyaz taç yapraklarını açtı. 'Bak!' diye bağırdı Lori. 'Açıyor!' Pogo gülümsedi. 'Yarın da ayçiçekleri senin için açacak,' dedi. Birlikte oturup ayın yükselişini izlediler. 'Paylaştığın için teşekkürler,' dedi Pogo. 'Yardım ettiğin için teşekkürler,' dedi Lori. İkisi de içten içe sıcacık ve mutlu hissetti.

O günden sonra bahe ortak bir bahe oldu. Gündüzleri Lori kelebekleri ve arıları parlak ieklerden nektar yudumlamaya ağırırdı. Küük kuşlarla tohum paylaşır ve herkese arkadaşı Pogo'dan bahsederdi. Geceleri Pogo güveleri ve ateş böceklerini karşılar, onlarla meyve ve yaprak paylaşırdı. Bahe gündüz de gece de yaşam ve kıkılda doluydu.

Lori ve Pogo en iyi arkadaş oldular. Uzlaşmanın, herkesin mutlu olabileceği bir yol bulmak olduğunu öğrendiler. Bazen Lori Pogo'yla ayı izlemek için geç saate kadar uyanık kalırdı, bazen Pogo Lori'yle gün doğumunu görmek için erken kalkardı. Hikâyeler ve sırlar paylaşır, bol bol kıkırdarlardı. Dostlukları her gün daha da güçlendi.

Bahe herkes iin mutlu bir yer oldu. Sabahları kuřlar řarkı syler, geceleri cırcır bcekleri terdi. Her renkte iekler aar, dallardan meyveler sarkardı. Btn hayvanlar kendini hoř karřılanmıř hissederdi. Lori ve Pogo akřam karanlıęında ve řafakta birlikte oturup gkyznn renk deęiřtirmesini izlerlerdi. 'Bu řimdiye kadarki en gzel bahe,' dedi Lori. 'nk onu paylařıyoruz,' diye onayladı Pogo.

Böylece küçük loriket ve opossum, dostluğun uzlaşma gerektirdiğini gösterdiler. Birlikte çalışıp sahip olduklarını paylaşarak, herkesin kendini evinde hissettiği güzel bir bahçe yaptılar. Bahçe gündüz de gece de mutludur, Lori ve Pogo da öyle. Son.